

Fragments de ficció

Enmig de la fi del món, bones notícies. Com el fet que proliferin petites editorials amb molt de talent. Gent com ara Raig Verd, que ha posat sobre la taula de novetats llibres cuidats des de la portada fins al punt final. Autors i llibres interessants, triats i traduïts sense renunciar a una aposta arriscada o com a mínim no *mainstream*. I amb criteri editorial.

A més a més, encertant. Des del principi. Perquè el primer títol de Raig Verd –*A dalt tot està tranquil*, de Gerbrand Bakker– va ser premi Llibreter. I aquest *M'agradaria*, de la grega Amanda Mikhalopulu (Atenes, 1966), va guanyar recentment a Besalú el premi Liberisliber. Però en una oferta saturada dels mateixos plats i els mateixos ingredients, les editorials petites i amb –reitero– olfacte i criteri editorial ens recorden que hi ha molta més varietat de sabors i d'aromes arreu del món que escriptors nòrdics, porno idiota, els elefants blancs EUA de cada temporada i els fulletons cursis de sempre.

Aquest llibre és un recull de tretze relats? Sí i no. Una novel·la talladeta amb ganivet de sushi en tretze porcions? Sí i no també. Una xarxa de canonades, connectades i desconnectades d'allò que entenem per realitat? Potser ens hi apropem. La mateixa autora confessa que el seu objectiu era escriure unes quantes històries i combinar-les entre si. Però que el resultat final –per al plaer del lector– va ser una mena de relats com a versions d'una novel·la que no està escrita. Ni s'escriurà mai. I a partir d'aquesta premissa anar més lluny. Explicar una sèrie d'històries que no són sinó aquella part de la realitat que no

deixa de ser la biografia d'una ficció i la seva autora totes dues inventades. Un Jorge Luis Borges amb sentit de l'humor o un Italo Calvino sense naftalina.

Sushi, habitacions i miralls

M'agradaria és llegeix com un joc calidoscòpic. Cada tros de sushi és com entrar en una habitació desconeguda i estranya, plena de miralls on –sense saber com ni per què– acabes trobant-te còmode. El talent que hi ha a la prosa directa però porosa de l'autora hi té molt a veure. Emet a una freqüència que reconeixes i et tranquil·litza. La narradora, a vegades una escriptora fictícia que viu la vida com una excusa per viure la literatura, passa contínuament i amb tu agafat de la mà, a una

banda i a l'altra del mirall. És ella i l'altre. La narració sembla que es va fent a si mateixa. I tot això amb passes lleus i gens pretensioses. És veritat que, a estones, el llibre decau. És quan l'ofici guanya a la intuïció. Però el to i el enverinat perfum de nostàlgia malaltissa, d'impossibilitat de no sortir mort o boig de la vida, guanyen la partida.

Poques vegades he trobat un apropament a la neurosi de la literatura tan encertat: “Quan realment volia quedar-se en algun lloc i finalment en marxava, després pensava què hauria passat si s'hagués quedat. En certa manera, hi deixava la seva aura, això és el que em va dir. Per poder fer el llibre, li va caldre aprendre a dividir-se en dos i fer allò que volia fer i allò que havia de fer.” *

Cada tros de sushi
és com entrar en una habitació desconeguda i estranya, plena de miralls. YOSHIKAZU TSUNO / AFP

M'AGRADARIA
Amanda Mikhalopulu

Traducció:
Mercè Guitart
Editorial: Raig Verd
(Barcelona, 2012)
Pàgines: 158
Preu: 18 euros